

רע"פ 6175/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6175/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי במרכז-לוד בתיק עפ"ג 48656-06-17 מיום 15.7.2018 שניתן על ידי כב' הנשיא אברהם טל וכב' השופטות דנה מרשק מרום ונאוה בכור

בשם המבקש: עו"ד שלומי שרון

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל וכב' השופטות ד' מרשק מרום ו-נ' בכור) בעפ"ג 48656-06-17 מיום 15.7.2018, בגדרו התקבל, בהסכמת המשיבה, ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' הנשיאה ע' רון) בת"פ 9215-03-14 מיום 17.5.2017.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי כתב האישום, בשעת צהריים, בעת שעמדה המתלוננת, קטינה שבאותה העת

טרם מלאו לה 16 שנים, ברחוב ושוחחה עם חברתה, נעמד המבקש מאחוריה וליטף את ישבנה. כעבור מספר דקות חזר המבקש למקום ונצמד לגבה של הקטינה. כשהקטינה הסתובבה לעברו, אחז המבקש בישנה, נגע בחזה ומשך את חולצתה וחזייתה. הקטינה וחברתה עצבו את המקום תוך שהמבקש הולך לכיוון הנגדי ומפריח לעברן נשיקה. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המבקש יופנה לקבלת תסקיר, וכי המשיבה תעתור לתשעה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לקטינה.

2. בעת גזירת הדין עמדו בפני בית משפט השלום חוות דעת פסיכיאטרית, החלטת וועדת אבחון לפי חוק הסעד (טיפול במפגרים), התשכ"ס-1969, חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, ומספר תסקירי שירות מבחן. מן המקבץ עלה כי אף שרמת האינטליגנציה של המבקש נמוכה באופן משמעותי מהממוצע הוא אינו לוקה בפיגור שכלי, כי רמת הסיכון הנשקפת מהמבקש היא בינונית-גבוהה, וכי הוא זקוק להתערבות טיפולית מותאמת לצרכיו, לרבות חינוך מיני בסיסי. שירות המבחן התרשם כי המבקש התקשה לקחת אחריות על מעשיו, וכי הוא לא יוכל לשתף פעולה בקבוצת טיפול ייעודית או אף בשיחות טיפול פרטניות. על כן, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. כן הופנה המבקש לממונה על עבודות השירות, שציין כי המקומות לביצוע עבודות שירות אינם נוהגים להעסיק נאשמים שהורשעו בעבירות מין, ומשרמת מסוכנותו של המבקש הוערכה כבינונית-גבוהה, לא ניתן להשימו בעבודות שירות. בגזר הדין עמד בית משפט השלום על החומרה הרבה שבמעשיו של המבקש, וציין את הודאתו של המבקש באשמה ואת העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי כשיקולים לקולא. בית משפט השלום ציין עוד כי אין זה המקרה המתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות וגזר על המבקש שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל ועונשים נוספים.

3. המבקש ערער על חומרת העונש. במהלך הדיון בערעור הוכן תסקיר משלים בגדרו התרשם שירות המבחן ממאמציו של המבקש בהליך הטיפול בו שולב והמליץ על דחיית הדין בארבעה חודשים לשם מעקב אחר התקדמותו של המבקש בהליך הטיפול ולשם בדיקה עדכנית של מצבו על ידי המרכז להערכת מסוכנות. בחלוף כשישה חודשים, התקבלה הערכת מסוכנות עדכנית בגדרה התרשם המרכז להערכת מסוכנות כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהמבקש פחתה לרמה בינונית. כמו כן, התקבל תסקיר עדכני בגדרו התרשם שירות המבחן מהתקדמותו של המבקש בהליך הטיפול, וציין כי על אף קשיי שפה המבקש מצליח להשתלב בקבוצה. עוד צוין כי לקבוצה הטיפולית צפויה להצטרף מנחה דוברת ערבית, מה שצפוי לקדם את טיפולו של המבקש. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן על העמדת המבקש בצו פיקוח למשך 18 חודשים לצד הטלת עונש מאסר מותנה. בהמשך לכך, הופנה המבקש לממונה על עבודות השירות ונמצא מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות.

4. במצב הדברים המתואר, בהסכמת המשיבה, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור והורה כי המבקש ירצה שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, ויעמוד בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים. בית המשפט המחוזי הדגיש כי גזר דינו של בית משפט השלום היה נכון לשעתו, וההפחתה נובעת מן האמור בהערכת המסוכנות ובתסקירי שירות המבחן העדכניים. יתר חלקי גזר הדין הותרו על כנם.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש טען כי בית המשפט המחוזי לא בחן את סיכויי השיקום שלו ולא שקל את האפשרות לסטייה ממתחם העונש ההולם נוכח הסיכויים הטובים לשיקומו. לשיטתו, אף אם העונש שהושת עליו אינו מחמיר, אין הוא חורג לקולא ממתחם העונש ההולם. על כן, עותר המבקש לאימוץ המלצת שירות המבחן לענישה צופה פני עתיד לצד צו מבחן.

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, סבורני כי דין הבקשה להידחות. רשות ערעור תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). בעת עסקינן בבקשה לרשות ערעור שעניינה חומרת העונש, הלכה היא כי חומרת העונש אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם העונש סוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה (רע"פ 7201/97 בשירי נ' מדינת ישראל (11.12.1997); רע"פ 8466/17 אוסטיניאזוב נ' מדינת ישראל (8.11.2017)). הבקשה שלפניי אינה עומדת, ולמעשה אף אינה מתיימרת לעמוד, באמות מידה אלה, ודי בכך לדחייתה.

7. למעלה מן הצורך אעיר כי תמוהה בעיני הטענה כי בית המשפט המחוזי לא בחן את סיכויי השיקום של המבקש, מקום בו בית המשפט שב ודחה את הדיון בערעור על מנת להמתין ולבחון את התקדמותו של המבקש בהליך הטיפול. מעבר לכך, כפי שציינתי ברע"פ 9269/17 אבו עישא נ' מדינת ישראל (15.1.2018):

"כידוע, עיקרון השיקום, על אף חשיבותו, אינו בא להחליף עקרונות ענישה נוספים, וביניהם עקרון ההלימה. הערכה כי קיים סיכוי שהנאשם ישתקם אינה מובילה בהכרח למסקנה כי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, אף אם תסקיר שירות המבחן תומך בהקלה מעין זו (ע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל (3.4.2014); ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2013); רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014))" (שם, בפסקה 10).

בענייננו, לצד ההתחשבות בהתקדמותו של המבקש בהליך הטיפול, בעת גזירת עונשו ניתן משקל לחומרת המעשים שביצע המבקש, שנגע באיבריה האינטימיים של קטינה בשתי הזדמנויות סמוכות, בצהרי היום ובפרהסיה. כפי שמציין המבקש עצמו בבקשתו, העונש שהושת עליו אינו מחמיר. בנסיבות אלו, לא קמה עילה להתערבות ב"גלגול שלישי".

8. סוף דבר, הבקשה נדחית. המבקש יתייצב בפני הממונה על עבודות השירות במועד שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ט באלול התשע"ח (30.8.2018).

ש ו פ ט